

Сергію 4 роки. Львів, 1966 рік

А

вадцять сьомого липня 1944 року Червона армія вдруге — і цього разу надовго — «визволила» Львів. Львів'яни добре пам'ятали поведінку в місті й околицях «перших советів», а особливо — масові розстріли, якими супроводжувався їхній відступ у 41-му, тож зустрічали «визволителів» без ентузіазму. І слушно: задля перетворення Львова на типово советське місто нова-стара влада швидко вдалася до перевіреного методу — зміни складу його населення. Відповідно, крім «німецько-фашистських загарбників», Львів, на думку Москви, слід було звільнити й від таких «небажаних елементів», як «українські буржуазні націоналісти» та майже всі поляки.

Водночас, задекларувавши політику відбудови промислового та комунального господарства міста, советська влада масово скеровувала туди спеціалістів із різних куточків ССРСР. Відомо, що лише за перші три повоєнні роки до Львова прибуло 2 тисячі інженерів і 13,8 тисяч робітників. Також, звісна річ, до міста ринули військовослужбовці, лікарі, вчителі й учорашні жителі довколишніх сіл. Націоналізувавши чужу власність, держава роздала найкращі — переважно в центрі — помешкання партійним функціонерам, високопосадовцям, офіцерам вищого рангу та важливим представникам советської інтелігенції. Для решти житлом на багато років стали так звані комуналки, тобто початково звичайні або й розкішні квартири, перетворені завдяки «ущільненню» на гуртожитки, де кілька родин, конфліктуючи та потерпаючи від дискомфорту, були змушені користуватися спільною кухнею, ванною і туалетом.

Одним із прибулих 1944 року до Львова советських спеціалістів був військовий інженер Володимир

Кузьмич Кузьмінський родом з уральського селища Губаха. Шість десятиліть по тому Сергій Кузьмінський так розповідатиме про це: «[Мого діда] у 44-му залишили рулити чимось у районній комендатурі. Потім завод піднімав 125-й, імені Леніна котрий. Підсилювачі “Амфітон” робив на ширпотреб. А основна продукція була за сімома печатками, трьома пропусками і першою формою допуску. Коротше, як на Байконурі. Для космосу робили хуйовини якісь».

Специфічна іронія долі полягала в тому, що осілий в «очищеному» від поляків Львові Володимир Кузьмінський сам за походженням щонайменше на чверть був поляком, свідченням чого є хоча б його прізвище. За сімейними переказами, польський дід Володимира Кузьмича за часів російського царату відбував заслання на Уралі, де врешті одружився й залишився назавжди. З іншого національного боку, існує й легенда про те, як Сергій, бажаючи довідатися, чи має він також єврейське коріння, зачинив свою бабусю Клаву на кухні й випустив її щойно тоді, коли вона це підтвердила.

До повоєнного Львова з Губахи Володимир Кузьмінський перевіз дружину — згадану Клавдію Дмитрівну — і двох синів: Леоніда та Бориса. Місцева влада виділила молодій сім'ї комунальну квартиру в збудованому 1841 року польському будинку на вулиці Гоголя, 14, фактично в самому серці Львова. Згодом Володимир Кузьмич розлучиться і піде до іншої

«Асвабадітелі» на вулиці Городоцькій. Львів, 1944 рік

жінки, тож у квартирі на Гоголя проживатиме тільки Клавдія Дмитрівна з дітьми, а відтак — сім'я старшого сина Леоніда.

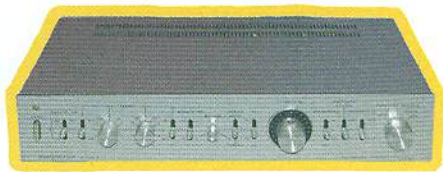
Наприкінці 1950-х Леонід Кузьмінський познайомився на танцях зі студенткою нафтового технікуму Любов'ю Волошиною. Дівчина була родом із Київщини і зростала без батьків у дитячому будинку. Леонід закохався і вирішив негайно з нею одружитись, однак його мати була категорично проти такого раннього і швидкого шлюбу. Мовляв, повернешся з армії — тоді й одружуйся скільки завгодно. Так і сталося: Леонід відслужив три роки і по поверненні взяв шлюб із Любою, яка його все ж дочекалася.

3 жовтня 1962 року в них, а точніше, у Львівському пологовому будинку на вулиці Щорса, 4 (нині — Русових) народився син Сергій. Цього самого року гурт Rolling Stones дав на сцені лондонського нічного клубу Marquee свій перший концерт, а в СРСР на тлі чергової хвилі холодної війни стрімко здіймався до вершин популярності двадцятилітній Муслім Магомаєв.

Сам Сергій початок свого перебування в цьому світі змалює у ЖЖ так: «Народжений я був у Львові, в результаті мезальянсу радянського окупанта з Москви та української сироти з Києва». І ведучи далі: «Я заговорив не відразу. Приблизно в рік. Тепер уже не пам'ятаю, якою мовою. Але якщо мислити логічно, то, швидше за все, російською. З хуйов би мені, онукові російського ахвіцера, говорити українською? Це вже потім, у свідомому віці, я оволодів українською, відчув її красу і співучість».

Тим часом Леонід Кузьмінський влаштувався на той-таки завод радіотехнічної апаратури імені Леніна (ЛЗТА), де працював його батько. Забігаючи наперед, Сергій теж там замолоду відпрацює «місяців п'ять» і навіть встигне здобути сокровенне знання. У чи не найвідомішому — щоб не сказати культовому — інтерв'ю Володимирі «Адольфичу» Нестеренкові 2005 року він згадує: «Там мені відкрили очі на Христа... Роботяти за пляшкою після зміни розповіли: "Серьога, щоб ти знав, Христос був українцем!" — я від такого повороту охуїв і тільки й зміг, що запитати: "А Будда ким був?" — ті подумали трохи і, зневажливо махнувши рукою, винесли вердикт: "Жид!"».

Проте кар'єра вічного робітника заводу не задовольняла амбіцій Леоніда Кузьмінського: у 70-х роках він вступив на заочне відділення юридичного факультету Львівського університету і, здобувши освіту, з часом став заступником керівника підприємства, яке спеціалізувалося на виробництві спортивного обладнання. Мати ж Сергія майже все життя працювала економістом у проектному інституті Управління Львівської

Амфітон-УП-003С — один із небагатьох підсилювачів найвищого класу, які виробляли в Советському Союзі